

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. gruodžio 19 d.*

„Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė — Reglamentas (EB) Nr. 810/2009 — 21 straipsnio 1 dalis, 32 straipsnio 1 dalis ir 35 straipsnio 6 dalis — Vienodų vizų išdavimo procedūros ir sąlygos — Pareiga išduoti vizą — Nelegalios imigracijos rizikos įvertinimas — Prašymą išduoti vizą pateikiančio asmens ketinimas išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos — Pagrįsta abejonė — Kompetentingų institucijų diskrecija“

Byloje C-84/12

dėl *Verwaltungsgericht Berlin* (Vokietija) 2012 m. vasario 10 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2012 m. vasario 17 d., pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Rahmanian Koushkaki

prieš

Vokietijos Federacinę Respubliką

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kuriį sudaro pirmininkas V. Skouris, pirmininko pavaduotojas K. Lenaerts, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, L. Bay Larsen (pranešėjas), T. von Danwitz, E. Juhász, A. Borg Barthet, C. G. Fernlund ir J. L. da Cruz Vilaça, teisėjai A. Rosas, G. Arestis, J. Malenovský, A. Arabadžiev, E. Jarašiūnas ir C. Vajda,

generalinis advokatas P. Mengozzi,

posėdžio sekretorius M. Aleksejev, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. sausio 29 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- R. Koushkaki, atstovaujamo advokatės T. Kaschubs-Saeedi,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir J. Möller,
- Belgijos vyriausybės, atstovaujamos T. Materne ir C. Pochet,
- Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek ir J. Vlácil,
- Danijos vyriausybės, atstovaujamos C. Vang ir M. Wolff,

* Proceso kalba: vokiečių.

- Estijos vyriausybės, atstovaujamos M. Linntam,
- Graikijos vyriausybės, atstovaujamos T. Papadopoulou,
- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. Bulterman ir C. Wissels,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos K. Pawłowska ir M. Arciszewski,
- Šveicarijos vyriausybės, atstovaujamos D. Klingele,
- Europos Komisijos, atstovaujamos W. Bogensberger ir G. Wils,

susipažinęs su 2013 m. balandžio 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 810/2009, nustatančio Bendrijos vizų kodeksą (Vizų kodeksas) (OL L 243, p. 1), 21 straipsnio 1 dalies ir 32 straipsnio 1 dalies išaiškinimu.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Irano piliečio R. Koushkaki ir Vokietijos Federacinės Respublikos ginčą dėl pastarosios kompetentingų institucijų sprendimo atsisakyti išduoti jam vizą lankytis Vokietijoje.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Šengeno sienų kodeksas

- 3 2006 m. kovo 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 562/2006, nustatančio taisyklių, reglamentuojančių asmenų judėjimą per sienas, Bendrijos kodeksą (Šengeno sienų kodeksas) (OL L 105, p. 1), iš dalies pakeisto 2010 m. kovo 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 265/2010 (OL L 85, p. 1, toliau – Šengeno sienų kodeksas), 5 straipsnio „Trečiųjų šalių piliečių atvykimo sąlygos“ 1 dalyje numatyta:

„Ne ilgiau kaip tris mėnesius per šešių mėnesių laikotarpį trunkančiam buvimui trečiųjų šalių piliečiams nustatomos tokios atvykimo sąlygos:

- a) jie turi galiojantį kelionės dokumentą ar dokumentus, leidžiančius jiems kirsti sieną;
- b) jie turi galiojančią vizą, jei to reikalaujama pagal 2001 m. kovo 15 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 539/2001, nustatantį trečiųjų šalių, kurių piliečiai, kirsdami išorės sienas, privalo turėti visas, ir trečiųjų šalių, kurių piliečiams toks reikalavimas netaikomas, sąrašus [OL L 81, p. 1] <...>
- c) jie pagrindžia numatomo buvimo tikslą bei sąlygas ir turi pakankamai pragyvenimo lėšų numatomo buvimo laikotarpiui ir grįžimui į kilmės šalį arba vykimui tranzitu į trečiąją šalį, į kurią jie tikrai būtų įleisti, arba gali teisėtai gauti tokių lėšų;

- d) jie nėra asmenys, dėl kurių į SIS [Šengeno informacinę sistemą] yra įtrauktas įspėjimas neįsileisti;
- e) jie nelaikomi keliančiais grėsmę nei vienos iš valstybių narių viešajai tvarkai, vidaus saugumui, visuomenės sveikatai ar tarptautiniams santykiams, pirmiausia – dėl jų valstybių narių duomenų bazėse nėra įtrauktas įspėjimas neįsileisti dėl išvardytų priežasčių.“

Reglamentas dėl Vizų informacinės sistemos (VIS)

- 4 2008 m. liepos 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 767/2008 dėl Vizų informacinės sistemos (VIS) ir apskaitimo duomenimis apie trumpalaikes vizas tarp valstybių narių (VIS reglamentas) (OL L 218, p. 60), iš dalies pakeisto Vizų kodeksu (toliau – VIS reglamentas), 12 straipsnyje numatyta, kad jeigu buvo priimtas sprendimas neišduoti vizos, vizų institucija, prašymo byloje nurodo atsisakymo išduoti vizą pagrindą iš sąrašo, atitinkančio pateiktąjį Vizų kodekso VI priede esančioje standartinėje formoje.

Vizų kodeksas

- 5 Vizų kodekso 3, 18 ir 28 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(3) Vizų politikos srityje viena iš pagrindinių „bendros vizų politikos, kaip dalies daugiasluoksnės sistemos, skirtos supaprastinti teisėtą keliavimą ir sustabdyti neteisėtą imigraciją toliau vienodinant nacionalinės teisės aktus ir aptarnavimo praktiką vietos konsulinėse misijose, tolesnio tobulinimo“ sudedamųjų dalių <...> yra „bendros teisės aktų visumos“ kūrimas, visų pirma konsoliduojant ir plėtojant *acquis* (atitinkamas 1985 m. birželio 14 d. Konvencijos dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo <...> ir Bendrųjų konsulinių instrukcijų nuostatas <...>)“

<...>

(18) Bendradarbiavimas Šengeno klausimais vietos lygiu turi lemiamos svarbos suderintam bendros vizų politikos taikymui ir tinkamam su migracija ir (arba) saugumu susijusios rizikos vertinimui. Atsižvelgiant į vietos aplinkybių skirtumus, turėtų būti įvertintas tam tikrų teisės aktų nuostatų taikymas valstybių narių diplomatinių atstovybių ir konsulinių įstaigų veikloje įvairiose vietose, siekiant užtikrinti suderintą teisinių nuostatų taikymą, kad būtų užkirstas kelias palankiausių vizų išdavimo sąlygų paieškai ir skirtingų sąlygų taikymui prašymą išduoti vizą pateikiantiems asmenims.

<...>

(28) Šio reglamento tikslų, t. y. nustatyti procedūras ir sąlygas, taikomas išduodant vizas vykti tranzitu per valstybių narių teritoriją arba numatomam buvimui jose, neviršijančiam trijų mėnesių per bet kurią šešių mėnesių laikotarpį, valstybės narės negali deramai pasiekti, o Bendrija gali juos pasiekti geriau, [todėl] pagal [ESS] 5 straipsnyje nustatytą subsidiarumo principą Bendrija gali patvirtinti priemones. <...>“

- 6 Vizų kodekso 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šiuo reglamentu nustatomos procedūros ir sąlygos, taikomos išduodant vizas vykti tranzitu per valstybių narių teritoriją arba numatomam buvimui joje, neviršijančiam trijų mėnesių per bet kurią šešių mėnesių laikotarpį.“

- 7 Minėto kodekso 4 straipsnio 1–4 dalyse išvardytos institucijos, kompetentingos priimti sprendimus dėl prašymų išduoti vizą, dalyvauti nagrinėjant šiuos prašymus ir priimant sprendimus dėl jų.

- 8 Pagal to paties kodekso 14 straipsnio 1 dalį prašymą išduoti vienodą vizą pateikiantis asmuo pateikia įvairių patvirtinamųjų dokumentų, be kita ko, kaip nurodyta šios 1 dalies d punkte, informaciją, padedančią įvertinti, ar prašymą išduoti vizą pateikiantis asmuo ketina išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos.
- 9 Vizų kodekso 21 straipsnio „Patikrinimas, ar tenkinamos atvykimo sąlygos, ir rizikos įvertinimas“ 1, 7 ir 8 dalyse nustatyta:

„1. Nagrinėjant prašymą išduoti vienodą vizą, nustatoma, ar prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo atitinka Šengeno sienų kodekso 5 straipsnio 1 dalies a, c, d ir e punktuose nustatytas atvykimo sąlygas, ir ypatingas dėmesys skiriamas įvertinimui, ar jis nekelia nelegalios imigracijos rizikos ar rizikos valstybių narių saugumui, ir ar prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo ketina išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos.

<...>

7. Prašymo nagrinėjimas visų pirma grindžiamas pateiktų dokumentų autentiškumu bei patikimumu ir prašymą išduoti vizą pateikusio asmens padarytų pareiškimų tikrumu bei patikimumu.

8. Nagrinėdami prašymus konsulatai gali pagrįstais atvejais pakviesti prašymą išduoti vizą pateikusį asmenį pokalbiui ir paprašyti pateikti papildomus dokumentus.“

- 10 Vizų kodekso 23 straipsnio 4 dalis suformuluota taip:

„Jei prašymas nepanaikinamas, priimamas sprendimas:

- a) išduoti vienodą vizą pagal 24 straipsnį, arba
- b) išduoti riboto teritorinio galiojimo vizą pagal 25 straipsnį, arba
- c) atsisakyti išduoti vizą pagal 32 straipsnį,

<...>“

- 11 Šio kodekso 32 straipsnio „Atsisakymas išduoti vizą“ 1, 2 ir 5 dalyse nustatyta:

„1. Nepažeidžiant 25 straipsnio 1 dalies, vizą išduoti atsisakoma:

- a) jei prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo:
 - i) pateikia netikrą, suklastotą arba padirbtą kelionės dokumentą;
 - ii) nepagrindžia numatomo buvimo tikslo ir sąlygų;
 - iii) nepateikia įrodymų, kad turi pakankamai pragyvenimo lėšų tiek numatomo buvimo laikotarpio trukmei, tiek grįžimui į savo kilmės ar gyvenamosios vietos šalį arba vykimui tranzitu į trečiąją šalį, į kurią jis tikrai būtų įleistas, arba kad gali teisėtai gauti tokių lėšų;
 - iv) valstybių narių teritorijoje jau išbuvo tris mėnesius per šešių mėnesių laikotarpį turėdamas vienodą vizą arba riboto teritorinio galiojimo vizą;
 - v) yra asmuo, dėl kurio SIS buvo paskelbtas perspėjimas neleisti atvykti;

- vi) laikomas keliančiu grėsmę kurios nors valstybės narės viešajai tvarkai, vidaus saugumui, visuomenės sveikatai, kaip nurodyta Šengeno sienų kodekso 2 straipsnio 19 punkte, arba tarptautiniams santykiams, visų pirma, kai valstybių narių nacionaliniuose registruose buvo paskelbtas perspėjimas neleisti atvykti dėl tų pačių priežasčių; arba
- vii) nepateikia įrodymo, kad turi tinkamą galiojantį sveikatos draudimą kelionės metu, kai to reikalaujama;

arba

- b) jei kyla pagrįstų abejonių dėl prašymą išduoti vizą pateikiančio asmens patvirtinamųjų dokumentų autentiškumo arba jų turinio teisingumo, prašymą išduoti vizą pateikiančio asmens pareiškimo dėl ketinimo išvykti iš valstybių narių teritorijos iki baigiantis prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpiui patikimumo.

2. Sprendimas dėl atsisakymo, nurodant jo priežastis, prašymą išduoti vizą pateikusiam asmeniui pranešamas naudojant VI priede nustatytą standartinę formą.

<...>

5. Informacija apie atsisakytą išduoti vizą įvedama į VIS pagal VIS reglamento 12 straipsnį.“

12 Vizų kodekso 32 straipsnio 2 ir 3 dalys, remiantis šio kodekso 58 straipsnio 5 dalimi, taikomos nuo 2011 m. balandžio 5 d.

13 To paties kodekso 34 straipsnyje numatyta:

„1. Viza panaikinama, kai paaiškėja, kad tos vizos išdavimo metu nebuvo patenkintos vizos išdavimo sąlygos, visų pirma jei yra rimtų priežasčių manyti, kad viza buvo gauta nesąžiningu būdu. Paprastai vizą panaikina valstybės narės, kuri išdavė vizą, kompetentingos institucijos. Vizą gali panaikinti kitos valstybės narės kompetentingos institucijos <...>

2. Viza atšaukiama, kai paaiškėja, kad nebetenkinamos vizos išdavimo sąlygos. Iš esmės vizą paprastai atšaukia valstybės narės, kuri ją išdavė, kompetentingos institucijos. Vizą gali atšaukti kitos valstybės narės kompetentingos institucijos <...>

<...>

6. Sprendimas dėl atsisakymo [dėl panaikinimo ar atšaukimo], nurodant jo priežastis, prašymą išduoti vizą pateikusiam asmeniui pranešamas naudojant VI priede nustatytą standartinę formą.

<...>“

14 Vizų kodekso 35 straipsnyje nustatyta:

„1. Išimtiniais atvejais vizos gali būti išduotos sienos perėjimo punktuose, jeigu yra įvykdytos šios sąlygos:

<...>

- b) prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo negalėjo pateikti prašymo išduoti vizą iš anksto ir prireikus pateikia patvirtinamuosius dokumentus, pagrindžiančius būtinas atvykimo priežastis, kurių negalėjo numatyti, ir

<...>

6. Be 32 straipsnio 1 dalyje numatytų atsisakymo išduoti vizą priežasčių, taip pat atsisakoma išduoti vizą sienos perėjimo punkte, jei nėra patenkintos šio straipsnio 1 dalies b punkte nurodytos sąlygos.

7. Taikomos 32 straipsnio 3 dalyje ir VI priede išdėstytos nuostatos dėl atsisakymo išduoti vizą pateisinamųjų aplinkybių ir pranešimo apie jį bei teisės pateikti apeliacinį skundą [teisės pateikti skundą].“

15 Vizų kodekso II priede pateiktas neišsamus sąrašas patvirtinamųjų dokumentų, kuriuos turi pateikti prašymą išduoti vizą teikiantys asmenys pagal šio kodekso 14 straipsnį.

16 To paties kodekso VI priede pateikta standartinė pranešimo apie atsisakymą išduoti vizą, vizos panaikinimą ar atšaukimą ir jo pagrindimo forma. Šioje formoje yra vienuolika langelių, kuriuos kompetentingos institucijos turi naudoti grįsdamos sprendimą atsisakyti išduoti vizą, panaikinti vizą ar ją atšaukti.

Vokietijos teisė

17 2004 m. liepos 30 d. Užsieniečių apsigyvenimo, profesinės veiklos ir integracijos federalinėje teritorijoje įstatymo (*Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz)*) (BGBl. 2004 I, p. 1950) 6 straipsnyje nustatyta:

„(1) Užsieniečiui pagal [Vizų kodeksą] gali būti išduodamos tokios vizos:

1. Viza vykti tranzitu per Šengeno valstybių teritoriją arba numatomam buvimui joje, kurio bendra trukmė neviršija trijų mėnesių per šešis mėnesius nuo pirmo atvykimo dienos (Šengeno viza).

<...>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

18 2010 m. lapkričio 7 d. R. Koushkaki pateikė prašymą Vokietijos ambasadai Teherane (Iranas) išduoti vienodą vizą.

19 Šis prašymas atmestas motyvuojant tuo, kad R. Koushkaki neįrodė, jog turi pakankamai pragyvenimo lėšų savo numatomo buvimo trukmei ir grįžimui į savo kilmės šalį užtikrinti.

20 Po to, kai R. Koushkaki pateikė skundą dėl šio sprendimo atmesti prašymą, Vokietijos ambasada Teherane 2011 m. sausio 5 d. priėmė naują sprendimą ir vėl atmetė prašymą išduoti vizą motyvuodama tuo, kad išnagrinėjus visas aplinkybes jai kilo rimtų abejonų dėl prašymą išduoti vizą pateikusio asmens ketinimo grįžti į savo kilmės šalį iki vizos galiojimo laikotarpio pabaigos. Antrajame sprendime atmesti prašymą, be kita ko, nurodyta, kad neįrodyta R. Koushkaki pakankama ekonominė sąsaja su kilmės šalimi.

21 2011 m. vasario 8 d. R. Koushkaki kreipėsi į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą su skundu, kuriuo siekė, kad Vokietijos Federacinė Respublika būtų įpareigota priimti naują sprendimą dėl jo prašymo ir išduoti jam vienodą vizą.

22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, kad pareiškėjas pagrindinėje byloje atitinka atvykimo sąlygas, įtvirtintas Šengeno sienų kodekso 5 straipsnio 1 dalies a, c ir d punktuose, į kuriuos nurodoma Vizų kodekso 21 straipsnio 1 dalyje.

- 23 Anot *Verwaltungsgericht Berlin*, nesutariama tik dėl to, ar R. Koushkaki kelia grėsmę viešajai tvarkai, kaip tai suprantama pagal Šengeno sienų kodekso 5 straipsnio 1 dalies e punktą, dėl galimos nelegalios imigracijos rizikos. Šiuo aspektu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kelia klausimą, ar vizos išdavimo sąlyga, susijusi su grėsmės viešajai tvarkai nebuvimu, įvykdyta, jei įsitikinama, kad prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo išvyks iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos, ar pakanka to, kad nekyla pagrįstų abejonų dėl prašymą išduoti vizą pateikusio asmens ketinimo laiku išvykti iš tos teritorijos.
- 24 Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti teisinės pasekmes, kurios kiltų nustatčius, kad įvykdytos Vizų kodekso 21 straipsnio 1 dalyje nurodytos atvykimo sąlygos ir nėra jokių atsisakymo išduoti vizą pagrindų, išvardytų šio kodekso 32 straipsnio 1 dalyje.
- 25 Tokiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Berlin* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar įpareigodamas atsakovę išduoti pareiškėjui Šengeno vizą teismas pagal Vizų kodekso 21 straipsnio 1 dalį turi įsitikinti, kad pareiškėjas ketina išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos, ar pakanka to, kad teismui atlikus Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą vertinimą nekyla tam tikromis aplinkybėmis pagrįstų abejonų dėl pareiškėjo išreikšto ketinimo išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos?
2. Ar Vizų kodekse įtvirtintas privalomas reikalavimas išduoti Šengeno vizą, kai tenkinamos visų pirma Vizų kodekso 21 straipsnio 1 dalyje nustatytos atvykimo sąlygos ir nėra pagrindo atsisakyti išduoti vizą pagal Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalį?
3. Ar pagal Vizų kodeksą draudžiama nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią užsieniečiui gali būti išduodama [Vizų kodekse] numatyta viza vykti tranzitu per Šengeno valstybių teritoriją arba numatomam buvimui joje, kurio bendra trukmė neviršija trijų mėnesių per šešis mėnesius nuo pirmo atvykimo dienos (Šengeno viza)?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl antrojo klausimo

- 26 Antruoju klausimu, kurį reikia nagrinėti pirmiausia, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori išsiaiškinti, ar valstybės narės kompetentingos institucijos gali atsisakyti išduoti vienodą vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui, kuris atitinka Vizų kodekso 21 straipsnio 1 dalyje nustatytas atvykimo sąlygas ir kuriam nėra pagrindo atsisakyti išduoti vizą remiantis šio kodekso 32 straipsnio 1 dalyje išvardytais pagrindais. Jis taip pat teiraujasi, ar nagrinėdamos prašymą išduoti vienodą vizą šios institucijos turi tam tikrą diskreciją.
- 27 Visų pirma pažymėtina, kad, kaip nurodyta Vizų kodekso 21 straipsnio pavadinime, juo siekiama nustatyti patikrinimo, ar tenkinamos atvykimo sąlygos, ir rizikos įvertinimo nagrinėjant prašymą išduoti vienodą vizą bendrą tvarką.
- 28 Šio 21 straipsnio 1 dalyje išvardytos aplinkybės, kurias reikia patikrinti arba į kurias reikia atkreipti ypatingą dėmesį prieš priimant bet kokią sprendimą dėl prašymo išduoti vienodą vizą, tačiau joje tiksliai neišvardytos tokios vizos išdavimo sąlygos. Kitose šio straipsnio dalyse savo ruožtu pateikti metodai, kuriuos atitinkamos valstybės narės kompetentingos institucijos turi taikyti tikrindamos, ar tenkinamos atvykimo sąlygos, ir vertindamos riziką, nelygu nagrinėjama situacija.

- 29 Tokį aiškinimą patvirtina Vizų kodekso struktūra.
- 30 Šis straipsnis yra minėto kodekso III antraštinės dalies III skyriuje, kuriame reglamentuojami prašymo išduoti vienodą vizą nagrinėjimo etapai, o ne tos paties antraštinės dalies IV skyriuje, kuriame, kaip nurodyta Vizų kodekso 23 straipsnio 4 dalyje, įtvirtintos sąlygos, kurioms esant kompetentingos institucijos gali priimti sprendimą išduoti vienodą vizą arba jos neišduoti arba prireikus išduoti riboto teritorinio galiojimo vizą.
- 31 Konstatuotina, kad Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalyje pateiktas sąrašas pagrindų, dėl kurių reikia atmesti prašymą išduoti vienodą vizą.
- 32 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pagal Vizų kodekso 21 straipsnio 1 dalį kompetentingos institucijos privalo patikrinti arba įvertinti tam tikras aplinkybes, o šio kodekso 32 straipsnio 1 dalyje nustatytos pasekmės, kylančios po tokio patikrinimo ar vertinimo, atsižvelgiant į šiame straipsnyje išvardytus atsisakymo pagrindus.
- 33 Todėl norint atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo antrąjį klausimą reikia nustatyti, ar valstybės narės kompetentingos institucijos gali atsisakyti išduoti vienodą vizą prašymą pateikusiam asmeniui, kuriam nėra pagrindo atsisakyti išduoti vizą pagal vieną iš Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalyje išvardytų pagrindų.
- 34 Šiuo klausimu iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą ir teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (2009 m. vasario 12 d. Sprendimo *Klarenberg*, C-466/07, Rink. p. I-803, 37 punktą; 2012 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Maatschap L.A. en D.A.B. Langestraat en P. Langestraat-Troost*, C-11/12, 27 punktą).
- 35 Pirma, dėl Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalies teksto konstatuotina, kad pagal šią nuostatą vizą išduoti atsisakoma, jei egzistuoja viena iš šio straipsnio 1 dalies a punkte išvardytų sąlygų arba jei kyla pagrįstų abejonių dėl vienos iš tos dalies b punkte išvardytų aplinkybių.
- 36 Tačiau vien iš minėtos 32 straipsnio 1 dalies teksto negalima nustatyti, ar joje įtvirtintas atsisakymo pagrindų sąrašas yra baigtinis, ar, priešingai, valstybių narių kompetentingos institucijos gali atsisakyti išduoti vienodą vizą remdamosi kitu pagrindu, nenumatytu Vizų kodekse.
- 37 Antra, dėl Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalies konteksto pažymėtina, kad šio kodekso 23 straipsnio 4 dalies c punkte patikslinta, jog sprendimas atsisakyti išduoti vizą priimamas „pagal šio kodekso 32 straipsnį“, o tai reiškia, kad sprendimai atsisakyti išduoti vienodą vizą turi būti priimami remiantis pastarojo straipsnio nuostatomis.
- 38 Taigi aplinkybė, kad to paties kodekso 32 straipsnyje pateiktas pagrindų, kuriais remiantis priimamas sprendimas atsisakyti išduoti vizą, tikslus sąrašas, o jo 2 dalyje numatyta, kad sprendimo dėl atsisakymo priežastys prašymą išduoti vizą pateikusiam asmeniui pranešamos naudojant Vizų kodekso VI priede nustatytą standartinę formą, patvirtina aiškinimą, jog šio straipsnio 1 dalyje pateiktas atsisakymo pagrindų sąrašas yra baigtinis.
- 39 Beje, minėtame VI priede nustatytoje standartinėje formoje yra dešimt langelių, kuriuos kompetentingos institucijos pažymi pranešdamos prašymą išduoti vizą pateikusiam asmeniui sprendimo atsisakyti išduoti vizą motyvus. Pirmieji devyni langeliai atitinka Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalyje išvardytus atsisakymo pagrindus. Dešimtajame savo ruožtu pateikiama nuoroda į atsisakymo pagrindą, numatytą šio kodekso 35 straipsnio 6 dalyje, siejamoje su to paties straipsnio 1 dalies b punktu, kuriame patikslinta, kad atmetamas nepagrįstas prašymas išduoti vizą, pateiktas sienos perėjimo punkte.

- 40 Be to, minėto kodekso 32 straipsnio 5 dalyje numatyta valstybių narių pareiga informaciją apie atsisakytą išduoti vizą įvesti į Vizų informacinę sistemą (VIS) pagal VIS reglamento 12 straipsnį.
- 41 Iš to reglamento 12 straipsnio 2 dalies matyti, kad įvesdama į VIS kompetentinga institucija prašymo byloje turi nurodyti pagrindą (-us), kuriuo (-iais) remiantis buvo atsisakyta išduoti vizą. Toje pačioje nuostatoje pateikiamas atsisakymo pagrindų sąrašas, iš kurio turi būti parinktas (-i) atsisakymo išduoti vizą pagrindas (-ai), įvedamas (-i) į VIS. Šis sąrašas atitinka pateiktąjį Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalyje ir 35 straipsnio 6 dalyje, kuris dar kartą pateiktas šio kodekso VI priede nustatytoje standartinėje formoje.
- 42 Be to, kadangi Vizų kodekso 34 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog sprendimai dėl vizos panaikinimo ar atšaukimo, nurodant jų priežastis, prašymą išduoti vizą pateikusiam asmeniui taip pat pranešami naudojant šio kodekso VI priede nustatytą standartinę formą, matyti, kad kompetentinga institucija turi nurodyti prašymą išduoti vizą pateikusiam asmeniui, kurio viza panaikinama ar atšaukiama, kokia vizos išdavimo sąlyga netenkinama arba nebetenkinama, remdamasi vienu iš minėto kodekso 32 straipsnio 1 dalyje ir 35 straipsnio 6 dalyje nurodytų ir dar kartą šio kodekso VI priede išdėstytų pagrindų.
- 43 Iš Vizų kodekso 34 straipsnio taip pat matyti, kad atsisakymo išduoti vizą pagrindai sutampa su jos panaikinimo ar atšaukimo pagrindais, o tai gali lemti, jog galimybės valstybei narei numatyti, kad jos kompetentingos institucijos privalo atsisakyti išduoti vizą dėl šiame kodekse nenumatyto pagrindo, pripažinimas taip pat reikštų, jog ši valstybė numato, kad tos institucijos privalo panaikinti ar atšaukti vizą dėl lygiaverčio pagrindo, kad būtų užtikrintas sistemos, pagal kurią neįvykdžius vizos išdavimo sąlygos viza negalioja, darnumas.
- 44 Tačiau iš minėto kodekso 34 straipsnio 1 ir 2 dalių matyti, kad vizą gali panaikinti arba atšaukti kitos valstybės narės nei ta, kuri išdavė vizą, kompetentingos institucijos.
- 45 Tokia sistema reikalauja suderinti vienodų vizų išdavimo sąlygas ir dėl to atsisakymo išduoti tokias vizas pagrindai valstybėse narėse nesiskiria.
- 46 Jei nebūtų tokio suderinimo, valstybės narės, kurios įstatymuose numatyti atsisakymo išduoti vizą, jos panaikinimo ir atšaukimo pagrindai, nenumatyti Vizų kodekse, kompetentingos institucijos turėtų panaikinti kitos valstybės narės išduotas vienodas vizas remdamosi pagrindu, kuriuo vizą išdavusios valstybės narės kompetentingos institucijos negalėjo remtis prieš prašymą išduoti vizą pateikusį asmenį, kai nagrinėjo jo prašymą.
- 47 Taigi išanalizavus Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalies kontekstą matyti, kad valstybės narės kompetentingos institucijos negali atsisakyti išduoti vienodą vizą remdamosi kitu pagrindu nei numatytieji šiame kodekse.
- 48 Trečia, dėl minėtu kodeksu siekiamų tikslų konstatuotina, kad jie patvirtina tokį aiškinimą.
- 49 Iš Vizų kodekso 28 konstatuojamosios dalies ir jo 1 straipsnio 1 dalies matyti, kad šiuo kodeksu visų pirma siekiama nustatyti vienodų vizų išdavimo sąlygas; valstybės narės negali to deramai pasiekti, o Sąjungos lygmeniu tai galima pasiekti geriau.
- 50 Taigi aiškinimas, kad Vizų kodekse iš esmės reglamentuojama vizų išdavimo procedūra ir valstybės narės įpareigojamos atsisakyti išduoti vizas susiklosčius tam tikroms konkrečioms situacijoms, bet nenustatomos suderintos vizų išdavimo sąlygos, nesuderinamas su šio kodekso tikslu.
- 51 Taip pat reikia nurodyti, jog Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad Vizų kodeksu reglamentuojamos vienodų vizų išdavimo, panaikinimo ar atšaukimo sąlygos (šiuo klausimu žr. 2012 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Vo*, C-83/12 PPU, 42 punktą).

- 52 Be to, teisėto keliavimo supaprastinimas, įtvirtintas Vizų kodekso 3 konstatuojamojoje dalyje, nebūtų pasiektas, jei valstybė narė turėtų diskreciją nuspręsti atsisakyti išduoti vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui, atitinkančiam visas Vizų kodekse nustatytas vizų išdavimo sąlygas, remdamasi papildomu pagrindu, palyginti su išvardytais šio kodekso 32 straipsnio 1 dalyje ir 35 straipsnio 6 dalyje, nors Sąjungos teisės aktų leidėjas nenusprendė, kad dėl tokio pagrindo galima neleisti trečiųjų šalių piliečiams gauti vienodos vizos.
- 53 Tokia valstybės narės praktika skatintų prašymą išduoti vizą teikiančius asmenis pirmiausia kreiptis į kitas valstybes nares, siekiant gauti vienodą vizą. Taigi toks šio kodekso 32 straipsnio 1 dalies aiškinimas taip pat negalimas atsižvelgiant į Vizų kodekso 18 konstatuojamojoje dalyje įtvirtintą tikslą užtikrinti suderintą teisinių nuostatų taikymą, kad būtų užkirstas kelias palankiausių vizų išdavimo sąlygų paieškai.
- 54 Be to, tikslo užkirsti kelią skirtingų sąlygų taikymui prašymą išduoti vizą pateikiantiems asmenims, kuris taip pat įtvirtintas šioje 18 konstatuojamojoje dalyje, nebūtų galima pasiekti, jei vienodos vizos išdavimo kriterijai galėtų būti skirtingi, nelygu valstybė narė, kur pateikiamas prašymas išduoti vizą.
- 55 Iš šių aplinkybių matyti, kad kompetentingos institucijos gali atsisakyti išduoti vienodą vizą tik tais atvejais, kai gali remtis vienu iš Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalyje ir 35 straipsnio 6 dalyje išvardytų atsisakymo pagrindų.
- 56 Tačiau pažymėtina, kad norint įvertinti prašymą išduoti vizą pateikusio asmens individualią situaciją ir nustatyti, ar jo prašymą galima atmesti remiantis atsisakymo pagrindu, reikia išsamiai įvertinti šio asmens asmenybę, jo integraciją gyvenamosios vietos šalyje, tos šalies politinę, socialinę ir ekonominę situaciją bei grėsmę, kurią prašymą išduoti vizą pateikusio asmens atvykimas gali kelti vienos iš valstybių narių viešajai tvarkai, vidaus saugumui, visuomenės sveikatai arba tarptautiniams santykiams.
- 57 Toks išsamus vertinimas reikalauja prognozuoti numatomą tokio prašymą išduoti vizą pateikusio asmens elgesį ir visų pirma turi būti pagrįstas išsamiais žiniomis apie jo gyvenamosios vietos šalį ir įvairių dokumentų, kurių turinio autentiškumą ir teisingumą reikia patikrinti, analize bei prašymą išduoti vizą pateikusio asmens pareiškimais, kurių patikimumą reikia įvertinti, kaip numatyta Vizų kodekso 21 straipsnio 7 dalyje.
- 58 Šiuo požiūriu patvirtinamųjų dokumentų, kuriais gali remtis kompetentingos institucijos ir kurių neišsamus sąrašas pateiktas šio kodekso II priede, ir priemonių, kurias gali naudoti šios institucijos, įskaitant minėto kodekso 21 straipsnio 8 dalyje numatytą pokalbį su prašymą išduoti vizą pateikusiu asmeniu, įvairovė patvirtina, kad prašymai išduoti vizą nagrinėjami išsamiai.
- 59 Galiausiai primintina, kad valstybės narės, kuriai pateiktas prašymas išduoti vizą, kompetentingos institucijos šį prašymą juo labiau turi išnagrinėti kruopščiai, nes prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo, jei gaus vizą, galės atvykti į valstybių narių teritoriją, laikydamasis Šengeno sienų kodekse nustatytų apribojimų.
- 60 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Vizų kodekso 4 straipsnio 1–4 dalyse išvardytos kompetentingos institucijos turi didelę diskreciją, susijusią su šio kodekso 32 straipsnio 1 dalies ir 35 straipsnio 6 dalies taikymu ir su svarbių faktinių aplinkybių vertinimu siekiant nustatyti, ar galima neišduoti prašomos vizos remiantis šiose nuostatose išvardytais pagrindais.
- 61 Sąjungos teisės aktų leidėjo ketinimas suteikti šioms institucijoms didelę diskreciją matyti iš minėto kodekso 21 straipsnio 1 dalies ir 32 straipsnio 1 dalies teksto; šiose nuostatose kompetentingos institucijos įpareigojamos įvertinti prašymą išduoti vizą pateikusio asmens keliamą „nelegalios imigracijos riziką“, skirti „ypatingą dėmesį“ tam tikriems jo padėties aspektams ir nustatyti, ar kyla „pagrįstų abejonių“ dėl tam tikrų aplinkybių.

- 62 Iš to matyti, kad kompetentingos institucijos, be kita ko, turi diskreciją vertinti, ar kyla abejonių dėl prašymą išduoti vizą pateikusio asmens ketinimo išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos, kad galėtų nustatyti, ar yra Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas pagrindas atsisakyti išduoti vizą.
- 63 Atsižvelgiant į išdėstytus motyvus, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad Vizų kodekso 23 straipsnio 4 dalis, 32 straipsnio 1 dalis ir 35 straipsnio 6 dalis aiškintinos taip, kad valstybės narės kompetentingos institucijos, išnagrinėjusios prašymą išduoti vienodą vizą, gali atsisakyti išduoti tokią vizą prašymą pateikusiam asmeniui tik tuo atveju, kai yra vienas iš šiose nuostatose išvardytų pagrindų atsisakyti išduoti vizą. Nagrinėdamos tokį prašymą šios institucijos turi didelę diskreciją, kiek tai susiję su šių nuostatų taikymu ir reikšmingų faktinių aplinkybių vertinimu siekiant nustatyti, ar yra vienas iš šių pagrindų atsisakyti išduoti vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui.

Dėl pirmojo klausimo

- 64 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalį, siejamą su šio kodekso 21 straipsnio 1 dalimi, reikia aiškinti taip, kad valstybių narių kompetentingų institucijų pareiga išduoti vienodą vizą siejama su jų įsitikinimu, kad prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo ketina išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos, ar pakanka to, kad nekyla pagrįstų abejonių tuo klausimu.
- 65 Iš atsakymo į antrąjį klausimą matyti, kad Vizų kodekso 4 straipsnio 1–4 dalyse numatytos kompetentingos institucijos gali atsisakyti išduoti vienodą vizą tik tuo atveju, kai yra vienas iš šio kodekso 32 straipsnio 1 dalyje ir 35 straipsnio 6 dalyje išvardytų pagrindų atsisakyti išduoti vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui.
- 66 Reikia atskirti minėto kodekso 32 straipsnio 1 dalies a punkto vi papunktyje numatytą atsisakymo pagrindą dėl grėsmės vienos iš valstybių narių viešajai tvarkai, vidaus saugumui ar visuomenės sveikatai, kurią gali kelti prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo, nuo tos pačios 1 dalies b punkte numatyto atsisakymo pagrindo, susijusio su tuo, kad prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo galbūt neketina išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos vizos galiojimo laikotarpio pabaigos.
- 67 Dėl pastarojo atsisakymo išduoti vizą pagrindo pažymėtina, kad Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalies b punkte, be kita ko, numatyta, jog vizą išduoti atsisakoma, jei kyla pagrįstų abejonių dėl prašymą išduoti vizą pateikusio asmens ketinimo išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos.
- 68 Taigi niekur nereikalaujama, kad kompetentingos institucijos, siekdamos nustatyti, ar privalo išduoti vizą, įsitikintų, jog prašymą išduoti vizą pateikęs asmuo ketina išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos. Priešingai, jos turi nustatyti, ar kyla pagrįstų abejonių dėl tokio ketinimo.
- 69 Todėl kompetentingos institucijos privalo individualiai išnagrinėti prašymą išduoti vizą, atsižvelgdamos, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 35 punkte, viena vertus, į bendrą padėtį prašymą išduoti vizą pateikusio asmens gyvenamosios vietos šalyje ir, kita vertus, į asmeniškai su juo susijusias aplinkybes, kaip antai šeimines, socialines ir ekonomines padėtį, galimus ankstesnius teisėtus ar neteisėtus apsilankymus vienoje iš valstybių narių bei jo ryšius gyvenamosios vietos šalyje ir valstybėse narėse.
- 70 Šiuo klausimu, kaip numatyta Vizų kodekso 21 straipsnio 1 dalyje, ypatingą dėmesį reikia skirti nelegalios imigracijos rizikai, kuriai kilus kompetentingos institucijos turi atsisakyti išduoti vizą remdamosi pagrįstomis abejonėmis dėl prašymą išduoti vizą pateikusio asmens ketinimo išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos.

- 71 Be to, pažymėtina, kad pagal Vizų kodekso 14 straipsnio 1 dalies d punktą prašymą išduoti vienodą vizą pateikiantis asmuo turi pateikti informaciją, padedančią įvertinti, ar jis ketina išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos.
- 72 Iš to matyti, kad prašymą išduoti vizą pateikiantis asmuo turi pateikti informaciją, kurios patikimumas patvirtinamas svarbiais ir patikimais dokumentais, galinčiais išsklaidyti abejones dėl jo ketinimo išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos, kurių gali kilti visų pirma atsižvelgiant į bendrą situaciją jo gyvenamosios vietos šalyje arba migracijos srautą iš tos šalies į valstybes nares.
- 73 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, jog Vizų kodekso 32 straipsnio 1 dalis, siejama su šio kodekso 21 straipsnio 1 dalimi, aiškintina taip, kad valstybių narių kompetentingų institucijų pareiga išduoti vienodą vizą siejama su sąlyga, kad, atsižvelgiant į bendrą situaciją prašymą išduoti vizą pateikusio asmens gyvenamosios vietos šalyje ir į su juo asmeniškai susijusias aplinkybes, nustatytas remiantis jo pateikta informacija, nekyla pagrįstų abejonių dėl prašymą išduoti vizą pateikusio asmens ketinimo išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos.

Dėl trečiojo klausimo

- 74 Trečiuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori sužinoti, ar Vizų kodeksą reikia aiškinti taip, kad juo draudžiama valstybės narės teisės norma, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, kurioje numatyta, kad tuo atveju, kai įvykdytos šiame kodekse numatytos vizų išdavimo sąlygos, kompetentingos institucijos turi įgaliojimą išduoti vienodą vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui, tačiau nepatikslinka, kad jos privalo išduoti tokią vizą.
- 75 Šiuo klausimu pažymėtina, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką nacionalinis teismas nacionalinės teisės normą turi aiškinti ir taikyti kiek įmanoma Sąjungos teisės reikalavimus atitinkančiu būdu (šiuo klausimu žr. 2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *X, C-60/02*, Rink. p. I-651, 59 punktą ir 2007 m. sausio 11 d. Sprendimo *ITC, C-208/05*, Rink. p. I-181, 68 punktą).
- 76 Sąjungos teisę atitinkančio nacionalinės teisės aiškinimo principas, būdingas Sutarties sistemai ta prasme, kad leidžia bylą nagrinėjančiam nacionaliniam teismui pagal savo kompetenciją užtikrinti visišką Sąjungos teisės veiksmingumą, įpareigoja nacionalinį teismą atsižvelgti į visą nacionalinę teisę tam, kad būtų įvertinta, kokių mastu ji turi būti taikoma, siekiant išvengti priešingo Sąjungos teisei rezultato (2010 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Seydaland Vereinigte Agrarbetriebe, C-239/09*, Rink. p. I-13083, 50 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).
- 77 Iš to matyti, kad, atsižvelgiant į atsakymą į antrąjį klausimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kiek įmanoma turi pagrindinėje byloje nagrinėjamą nacionalinės teisės nuostatą aiškinti pagal Vizų kodekso 23 straipsnio 4 dalį, 32 straipsnio 1 dalį ir 35 straipsnio 6 dalį, t. y. taip, kad kompetentingos institucijos gali atsakyti išduoti vienodą vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui tik tuo atveju, kai yra vienas iš šiuose straipsniuose numatytų pagrindų atsakyti išduoti vizą tam asmeniui.
- 78 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į trečiąjį klausimą reikia atsakyti, jog Vizų kodeksas aiškintinas taip, kad juo nedraudžiama valstybės narės teisės akto nuostata, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, kurioje numatyta, kad tuo atveju, kai įvykdytos šiame kodekse numatytos vizų išdavimo sąlygos, kompetentingos institucijos turi įgaliojimą išduoti vienodą vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui, tačiau nepatikslinka, kad jos privalo išduoti tokią vizą, jei šią nuostatą galima aiškinti šio kodekso 23 straipsnio 4 dalį, 32 straipsnio 1 dalį ir 35 straipsnio 6 dalį atitinkančiu būdu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

⁷⁹ Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 810/2009, nustatančio Bendrijos vizų kodeksą (Vizų kodeksas), 23 straipsnio 4 dalį, 32 straipsnio 1 dalį ir 35 straipsnio 6 dalį reikia aiškinti taip, kad valstybės narės kompetentingos institucijos, išnagrinėjusios prašymą išduoti vienodą vizą, gali atsisakyti išduoti tokią vizą prašymą pateikusiam asmeniui tik tuo atveju, kai yra vienas iš šiose nuostatose išvardytų pagrindų atsisakyti išduoti vizą. Nagrinėdamos tokį prašymą šios institucijos turi didelę diskreciją, kiek tai susiję su šių nuostatų taikymu ir reikšmingų faktinių aplinkybių vertinimu siekiant nustatyti, ar yra vienas iš šių pagrindų atsisakyti išduoti vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui.
2. Reglamento Nr. 810/2009 32 straipsnio 1 dalį, siejamą su jo 21 straipsnio 1 dalimi, reikia aiškinti taip, kad valstybių narių kompetentingų institucijų pareiga išduoti vienodą vizą siejama su sąlyga, kad, atsižvelgiant į bendrą situaciją prašymą išduoti vizą pateikuso asmens gyvenamosios vietos šalyje ir į su juo asmeniškai susijusias aplinkybes, nustatytas remiantis jo pateikta informacija, nekyla pagrįstų abejonių dėl prašymą išduoti vizą pateikuso asmens ketinimo išvykti iš valstybių narių teritorijos iki prašomos išduoti vizos galiojimo laikotarpio pabaigos.
3. Reglamentą Nr. 810/2009 reikia aiškinti taip, kad juo nedraudžiama valstybės narės teisės akto nuostata, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, kurioje numatyta, kad tuo atveju, kai įvykdytos šiame kodekse numatytos vizų išdavimo sąlygos, kompetentingos institucijos turi įgaliojimą išduoti vienodą vizą prašymą ją išduoti pateikusiam asmeniui, tačiau nepatikslinka, kad jos privalo išduoti tokią vizą, jeigu šią nuostatą galima aiškinti šio reglamento 23 straipsnio 4 dalį, 32 straipsnio 1 dalį ir 35 straipsnio 6 dalį atitinkančiu būdu.

Parašai.